

(Продължение от стр. 5)

Двамата грабнаха топоръ и търнокопа. Риди отсече една висока и тънка палма, а Вили изкопа яма. От палмата направиха прътъ, на който трѣбваше да вдигнат знамето. Понеже последното бѣше подъ леглото на г-жа Сигревъ, тѣ решиха, за да го взематъ, да си послужатъ съ хитростъ. Подъ претекстъ, че трѣбва да се провѣри всичко изнесоха леглата (съ която работа се заеха г-нъ и г-жа Сигреви), а Риди и Вилиамъ излѣгахъ, че ще отидатъ да откопаятъ лодката.

Незабелязани отъ другитѣ, старикътъ и момчето привързаха знамето, на което ясно се четѣше надписътъ „Велики океанъ“ и го вдигнаха високо.

— Вѣтърътъ се засилва—забеляза Риди. — Ако корабътъ не се изплаши отъ скалитѣ, скоро ще бѣде при насъ.

— Надѣвамъ се, нѣма да се изплаши, — отговори съ тревога Вилиамъ.

— Да запалимъ огънь, за да ни забележатъ по-сигурно отъ кораба.

Тѣ събраха сухи палмови листа, натрупаха ги на купчина и ги запалиха, като ги попрѣскаха съ малко вода. Вдигна се стълбъ отъ гъст димъ.

Корабътъ се приближаваше бързо. Двамата го наблюдаваха мълчеливо. Изведнѣжъ тѣ видѣха, че откъмъ дома тичатъ г-нъ и г-жа Сигреви, Юнона съ Албертъ, Томи и Каролина. Томи, на когото бѣше омръзнала работата, бѣше трѣгналъ къмъ брѣга и забелязалъ отначало вдигнатото знаме, а следъ това и самия корабъ. Съ силенъ викъ той се затичалъ къмъ кжци.

— Татко! мамо! капитанъ Осборнъ идва при насъ съ голѣмъ корабъ!

Като чуха думитѣ му, съпружитѣ Сигревъ изкочиха и се затичаха къмъ брѣга, кждѣто видѣха Риди и Вилиамъ.

— О, Риди, защо не ни каза! — викна Сигревъ.

— Азъ съжалявамъ и сега, че узнахте. Всичко скрихме само отъ добри чувства.

— Да, татко!

— Забелязаха ли ни Риди — попита Сигревъ.

— Не още.

— Корабътъ измѣня своя курсъ,—забеляза Вилиамъ.

— Очевидно, бои се отъ скалитѣ.

— Разбира се, нѣма да ни остави? — викна г-жа Сигревъ.

— Не, но той още не ни вижда.

— Вижда ни! Вижда ни! — завика Вили и хвърли шапката си нагоре. — Ето, вдигна знаме!

— Наистина, забелязаха ни. Слава Богу, произнесе Риди.

Сигревъ и г-жа Сигревъ бѣха почти обезумѣли отъ радостъ. Юнона се смѣеше и плачеше, а Томи и Каролига се хвана и започнаха да танцуватъ.

Когато се поуспокоиха, Риди каза:

— Необходимо е да изровимъ нашата лодка изъ пѣска, Съмнявамъ се, дали тѣ ще спуснатъ лодка отъ кораба, докато не стихне вѣтърътъ. Едва ли дотогава ще се решатъ да се приближатъ до острова,

Корабътъ направи повратъ и почна да се отдалечава отъ острова,

— Отива си — каза Вили печално,

— Бесърдечни, негодни хора! — произведе Сигревъ съ негодувание.

— Напраздно се сърдите. — каза Риди. — На негово мѣсто и азъ бихъ направилъ същото. Сега той мисли за собствената си безопасностъ, а после, дай Боже, пакъ ще го видимъ.

Никой не отговори. Бедното семейство Сигревъ видѣ само, че корабътъ се отдалечава. Всички клюмнаха. Тѣхнитѣ очи следѣха постепенно отдалечаващия се корабъ, съ когото изчезваха и тѣхнитѣ надежди. Вѣтърътъ свирепуваше. Страшенъ дъждъ затъмни морето, и скоро корабътъ се скри окончателно.

Унили, мрачни и мълчаливи се прибраха разочарованитѣ хора. На брѣга остана само Риди. Той гледа извѣстно време къмъ страната, кждѣто изчезна корабътъ, после свали знамето, метна го на рамо и трѣгна подиръ другитѣ.

(Следва)

Смѣшенъ Смѣшко, братъ му Бѣжко и ... още нѣщо

(Продължение отъ брой 17)

Стояли единъ часъ край брѣга и нищо не сж измислили.

— Открихъ — обадила се Смѣшенъ-Смѣшко — братъ ми Бѣжко има голѣми крака, ще се засили и ще прескочи рѣката.

— Ами ние? — захленчило зайчето.

— Лесно е. Азъ като съмъ съ кжси крака нали имамъ дълги ржце — ще посегна ржка и ще се хвана за единия кракъ на Бѣжко, и ето ти мостъ, за да минатъ всички.

— Ами ако паднемъ въ рѣката, като минаваме тоя страшенъ мостъ? — проплакало пакъ страхливото Зайче.

— Хе-хе-хее, — засмѣлъ се Смѣшенъ-Смѣшко, — голѣмо чудо. Нѣма да се свърши свѣтътъ, ако се удави едно Зайче безъ уши.

— Или единъ вълкъ безъ жби — обадила се лисицата и се засмѣла подигравателно.

— Или една лисица безъ опашка — закискалъ се вълкътъ.

Закискали се всички, като си показвали недостатѣцитѣ единъ на другъ. Само зайчето и пчелицата плачели жално.

Смилилъ се надъ тѣхъ Смѣшенъ-Смѣшко и бързо извикалъ жабата:

— Жабо, жабо, защо се криешъ задъ мене. А че ти знаешъ да плавашъ, и ...

— Квакъ-квакъ — обадила се жабата — Знамъ да плавамъ, но въ блатата, а не въ такава голѣма рѣка. Страхъ ме е, ще се удавя, много бързо тече Вардарътъ.

— Стига. Ако те чуятъ жабитѣ отъ блатото, ще ти се смѣятъ. Ти ще бѣдешъ плувецътъ-спасителъ. Иначе ще си вървишъ въ блатото — обадила се строго Бѣжко.

Най-после жабата се съгласила да ги пази. Нѣмала какво да прави.

Засислилъ се Бѣжко и хопъ, прескочилъ Вардара. Тогава спусналъ дългата си ржка Смѣшенъ-Смѣшко, за да хване спростнатия кракъ на Бѣжко и направили чудесенъ мостъ.

— Хайде сега, ходомъ маршъ! Работата е наредъ — всички напредъ! изкомандувалъ Смѣшенъ-Смѣшко.

Да, но никой не се решавалъ да опита дали е здравъ мостътъ. Всички се страхували да не се изкашля Бѣжко, да не кихне Смѣшенъ-Смѣшко и да паднатъ въ водитѣ на Вардара.

Най-сетне, лисицата се прекръстила и трѣгнала по моста, който често се люлѣлъ.

За щастие стигнала благополучно на другия брѣгъ. Следъ нея окураженъ трѣгналъ и вълкътъ. Дошло редъ на зайчето и пчелицата.

— Олеле! Страхъ ме е! — викало зайчето, щомъ стѣпило на ржката-

мостъ. — Много се люлѣе, ще паднемъ. Жалъ ми е, че и пчелицата ще се удави.

— Не се плаши ти за пчелицата. Ето я следъ васъ ще върви жабата. Ако не може тебе да спаси, то поне пчелицата е сигурно спасена — закикотилъ се Смѣшенъ-Смѣшко: — Хай, де ходомъ маршъ! Всичко е наредъ — трѣгвай напредъ!

Нѣмало какво да прави горкото страхливо зайче. Трѣгнало по моста треперейки отъ страхъ.

И, какъ се случило, когато Зайчето достигнало, точно на срѣдата на моста една дяволска мушица влѣзла въ носа на Бѣжко. И той кихналъ така силно, че цѣлиятъ мостъ едва не се раздѣлил на две.

Горкото Зайче едва успѣло да се задържи. Побледнѣло, разтреперило се съ разтупкано сърдчице, а жабата отъ зелена станала още по-зелена отъ страхъ.

Най-сетне и тѣ стигнали брѣга. Останало сега да се прехвърли и голѣмата глава на Смѣшенъ-Смѣшко.

— Е, ами сега? Всички минахме благополучно. А азъ какъ ще дойда при васъ?

— Не знаешъ ли да плавашъ? — загрижило се Зайчето.

(Следва)